

lékezett. Visszafiatalodtak egyszerre mind az öregek. Felkelt helyéről Móricz Zsigmond, és poharát ő is a múlt szép napjaira üritette. Vacsora végeztével ismertetett össze Fenyő Miksa Ignotussal. Egy apró, igen finom ember csókolta meg a kezemet:

— Mindig örömmel olvasom írásait — mondta.

Éreztem, hogy barátom lett. Első novellás köteteim megjelenése után tőle kaptam Bécsből a legmelegebb elismerő levelet.

De nemcsak szórakozni és ünnepelni jöttek össze a Derék utcai villában: az irodalom oszloptartói felsorakoztak akkor is, ha szeretett épületüket megrengette valami. Osvát Ernő váratlan, tragikus halála egyszerre kétségessé tette, élhet-e tovább a *Nyugat*? Fenyő Miksa lelkes okosága és a vele szövetkezett írók lelkiismerete kellett, hogy ezt a bátor hangot a magyar életben tovább fenn tudják tartani. A Derék utcai villában vállalták el a folyóirat szerkesztését Babits Mihály és Móricz Zsigmond.

A számomra feledhetetlen és csak szép emléket nyújtó barátság 1933 szeptemberében hirtelen lezárult. Akkor szállítottam gyors és fárasztó munka után *Szegény ember* című regényemet a Révai kiadóhoz és egyszerre nagyon vágyódtam Fenyő Miksáné után. Telefonáltam:

— Gyere el hozzám délután!

— Rettenetes fejfájásaim vannak. Miksa azt tanácsolja, utazzam el; lehet, hogy jövő héten Párizsba megyek, de addig még okvetlenül felkereslek — felelte Rella.

Pár nap múlva Gellért Oszkár hívott telefonhoz és remegő hangon közölte:

— Rellát agytrombózissal szanatóriumba szállították.

Nem sokkal utána a haláláról kaptam hírt.

Rellával szépség, dallam, jóság, barátság távozott el, és oly váratlanul, hogy nem tudtuk elhinni. A Farkasréti temetőben ott álltunk ravatala körül mind, akik nem is olyan régen együtt voltunk a Derék utcai villában. Meleg őszi nap volt. A szellő megmozdította a fák elgyengült leveleit, zaj nélkül röpdöstek és megaranyozták a levegőt. A kora őszi tisztaságában, az égbolt szépségében Rella okos, szép szemét véltük látni.

ÉNEKEK ÉNEKE

*Hol voltál eddig lelkem szépe
hol legelt merre nyájad
mért kellett kendőm összetépvé
járnom étlen utánad*

*bármerre tértem nem te voltál
más pásztor csalt magához
mezítlén lábam véres volt már
szoknyám szegélye sáros*

*tízezer éve vártam vártál
hogy végre rád talállok
tízezer éve vártál vártam
hogy belém süsd vonásod*

*de mondd nekem csak mondd ne titkold
mondd merre jár a nyájad
ne halljam azt hogy tegnap itt volt
ne járjak így utánad*

*ha messzimégy ha itthagysz engem
halálom ügyis ez lesz
maradjunk együtt még mi ketten
szoríts még tudsz szivedhez.*

Gerlei József